

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σοῖστος < *σοῖζω < σοί.

1) **Ασογος* 2, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. — *Λεξ. Πρω. Δημοτρ.* 2) **Ασογος* 4, ὁ ἰδ., Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. κ.ά.) — *Λεξ. Δημοτρ.*

ασόλιαστος ἐπίθ. σύνηθ. *ασόλιαστους* βόρ. ιδιῶμ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σολιαστος* < *σολιάζω*.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτέθη κάττυμα, ἐπὶ ὑποδημάτων ἔνθ' ἀν.: **Ασόλιαστα παπούτσια*. Συνών. *ἀμεξεσόλιαστος*, *ἀπέτισωτος*.

ασορτος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *σόρτα* ἢ *σόρτε*.

**Ατυχῆς* ἔνθ' ἀν.: *Εἶναι ἄσορτη ἢ κακομοῖρα* Σῦρ. **Ε*, τὸν ἄσορτο, *εἶδα* μοῦ μέλλουδνε νὰ πάθω! (τί ἐμελλον νὰ πάθω) Κρήτ. Συνών. *κακόσορτος*.

ασοῦ Τσακων. Ἐξ ἁμαρτ. ἀρχ. Δωρικ. ἀθ ὦ παρὰ τὸ ἦ θ ὦ. Διηθῶ, στραγγίζω διὰ παννίου ὑγρὸν τι, σουρώνω: **Ασῆττε* τὸ γὰ δύο φορὲ (ἐπέρασε τὸ γάλα δύο φορὰς ἀπὸ παννί).

ασουβάεντος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουβαεντος* < *σουβαεύω*.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκαλύφθη μὲ *σουβαῖν*, μὲ ἄσβεστοκονίαμα. Συνών. *ασουβάντιστος*.

ασουβάντιστος ἐπίθ. σύνηθ. *ασουβάντ'στους* βόρ. ιδιῶμ. *ασουβάδιστος* πολλαχ. *ασουβάδ'στους* πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. *ασοβάντιστος* ἐνιαχ. *ασουφάτιστος* Πελοπ. (Κορινθ.) *ασουφάτιστους* Μακεδ. (Βογατσ.) *ασιάτιστος* Μεγίστ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουβαντιστος* < *σουβαντίζω*.

**Ασουβάεντος*, ὁ ἰδ. ἔνθ' ἀν.: **Ασουβάντιστος τοῖχος*. **Ασουβάντιστη μάντρα*. **Ασουβάντιστο σπίτι* σύνηθ.

ασούβλιαστος ἐπίθ. Α.Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουβλιαστος* < **σουβλιάζω* < *σουβᾶς*.

**Ακάθατος*, *ἀσυγύριστος*: Φρ. **Ανύπλητος* κὶ *ασούβλιαστος*.

ασούβλιστος ἐπίθ. σύνηθ. *ασούβλιστους* βόρ. ιδιῶμ. *ασούγλιστος* ἐνιαχ. *ασούγλιστους* Μακεδ. *ασούβλιγος* ἐνιαχ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουβλιστος* < *σουβλίζω*.

**Ο* μὴ διαπερασθεῖς εἰς ὄβελόν ἔνθ' ἀν.: **Ασούβλιστο ἀρνὶ* σύνηθ.

ασούδωτος ἐπίθ. Ἡπ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουδωτος* < **σουδώνω* < *σούδα*.

**Ο* μὴ ἔχων στένωμα, ἦτοι μέρος ὅπου τὰ ὕδατα ρέουν ὀρμητικῶς.

ασουλουμάδιαστος ἐπίθ. Σύμ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουλουμαδιαστος* < *σουλουμαδιάζω* ἁμαρτ. **Ο* ἄνευ ψιμυθίου, *ἄψιμυθιώτος*.

ασουλούπιαστος ἐπίθ. Πελοπ. (Κορινθ.) Χίος κ.ά. — *Λεξ. Δημοτρ.* *ἀσ'λούπιαστους* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουλουπιαστος* < *σουλουπιάζω* ἁμαρτ.

**Ασουλούπωτος*, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: **Ασουλούπιαστος ἄνθρωπος* Κορινθ. **Ασ'λούπιαστου κουρίτσ' Κοζ.*

ασουλούπωτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀσ'λούπουτους* βόρ. ιδιῶμ. *ἀσ'λούπωτος* Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουλουπωτος* < *σουλουπώνω*.

**Ο* μὴ ἔχων καθόλου μορφὴν καλήν, κανονικὸν σχῆμα, ἄκομπος τὴν ἐμφάνισιν σύνηθ.: **Ασουλούπωτος ἄνθρωπος* - γάτος - σκύλλος κττ. **Ασουλούπωτη γυναῖκα* κττ. **Ασουλούπωτο κορίτσι* - κορμί - πόδι κττ. σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγαρθοκαμωμένος* καὶ *ἀσκημοσοῦλουπος*.

ασουλφάνιαστος ἐπίθ. ἁμαρτ. *ἀσουρφάνιαστος* *Λεξ. Δημοτρ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σουλφανιαστος* < **σουλφανιάζω* < *σούλφανο*.

**Ο* μὴ ἀπολυμανθεῖς ἢ προφυλαχθεῖς ἀπὸ ἀσθeneiῶν διὰ καπνισμοῦ ἢ ραντίσματος θείου, ἐπὶ ἀμπέλου: **Αμπέλι ἀσουρφάνιαστο*.

ασουμπαλάδα ἢ, ἁμαρτ. *ἀτζουβαλάδα* Α.Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσούμπαλος* καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι). Ζωηρότης, ἀταξία: *Ξάνοιξε 'κειανὲ τὰ κωπέλλια εἶδα φρόνιμά 'ναι, κ' ἐμένα εἶδα ἀτζουβαλάδα τὴν ἔχοντε*.

ασουμπαλιὰ ἢ, ἁμαρτ. *ἀσουδαλιὰ* Ἄνδρ. Μύκ. *ἀτσουδαλιὰ* Κρήτ. (Σητ.) *ἀτζουδαλιὰ* Κρήτ. *ἀνατζουδαλιὰ* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσούμπαλος*. Ἐλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία, ἀδεξιότης ἔνθ' ἀν.: *Εἶδες μὲν ἀσουδαλιὰ ποῦ 'χει ἀπάνω του!* Ἄνδρ. **Ηκαμένε πάλι τὴν ἀσουδαλιὰ του αὐτόθι*. **Ατσουδαλιὰς δὲ μοῦ χρειάζου-δαι* Σητ. Συνών. *ἀσουρωσιὰ*.

ασουμπαλιάζω ἁμαρτ. Μέσ. *ἀτσουδαλιάζομαι* Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσούμπαλος*. Γίνομαι οἶονεῖ *ἀσούμπαλος*, καταντῶ εἰς ἀκαθαρσίαν καὶ ἀκοσμίαν: *Πολὺν γαιρὸ 'χομε νὰ πλύνωμε τὰ ροῦχα μας κ' ἐτσουδαλιαστήκαμε*.

ασουμπαλιάρης ἐπίθ. ἁμαρτ. *ἀτσουδαλιάρης* Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀσουμπαλιὰ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

**Ακάθατος*: **Ατσουδαλιάρης* εἶναι καὶ δὲ *δρώγω* *πρᾶμ' ἀπὸν τὰ χέρια δον* (*πρᾶμ' = πρᾶμα, τίποτε*). Συνών. *ἀσούμπαλος* 1, *βρομιάρις*, *βρόμικος*.

ασουμπαλοδουλειὰ ἢ, ἁμαρτ. *ἀτσουβαλοδουλειὰ* Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσούμπαλος* καὶ τοῦ οὐσ. *δουλειὰ*. **Ατακτος*, ἀδεξία ἐργασία: *Βιάζεται καὶ κάνει ὅλο ἀτσουβαλοδουλειές*.

ασουμπαλομάζωμα τό, ἁμαρτ. *ἀτσουβαλομάζωμα* Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσούμπαλος* καὶ τοῦ οὐσ. *μάζωμα*. Πληθ. πράγματα ἀκάθαρτα, τὰ ὁποῖα συλλέγει κάνεις ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ: **Σ τὸ σπίτι μου ἀτσουβαλομαζώματα δὲ θέλω, μόνο νὰ τὰ πᾶς ἐκεῖα ποῦ τὰ βρῆκες*.

ασούμπαλος ἐπίθ. ἁμαρτ. *ἀσούδαλος* Ἄνδρ. Μύκ. *ἀτσούμπαλος* Σίφν. *ἀτσούδαλος* Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.) *ἀτζούδαλος* Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. Χαν. κ.ά.) Κύν. Πάρ. *ἀτζούδαλος* Κρήτ. (Βιάνν.) *ἀνατσούμπαλος* Κίμωλ. *ἀνατζούδαλος* Κρήτ. *ἀνεσούμπαλος* Σῦρ. Χίος *ἀνεσούδαλος*

Νάξ. (Τρίτοδ. κ.ά.) ἀνασούμπουλος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀνεσούμπουλος Ἀθῆν. Θηλ. ἀτσουδάλα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. σίπαλος = ἀκάθατος, εἰδεχθῆς, χαλεπός.

1) Ἀφιλόκαλος, ἀτημέλητος, ἀκάθατος Ἄνδρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μεραμβ. Ρέθυμν. Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ.: Εἶναι μιὰ ἀνεσούμπαλη Σῦρ. Ἀτσουδάλα ναι καὶ δὲν εἶναι παστρικό τὸ σπῖτι τῆς Κατσιδ. Συνών. ἀσουμπαλίτρις. 2) Ἀτακτος, ἀκατάστατος, ἀνεπιτήδειος ἐνθ' ἄν.: Ἀνεσούμπουλη γυναῖκα Ἀθῆν. Ἀτζούδαλος εἶναι ὅσοι δουλειές του Κρήτ. Ὁ ἀτζούδαλος τό ῥριξε τὸ σταμνὶ αὐτόθ. Συνών. ἀναμπάμπουλος Α 1. 3) Ἀπειρόκαλος τοὺς τρόπους, τὴν συμπεριφορὰν Κίμωλ. Κύθν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἀτζούδαλος! Συνών. ἀρζούβαλος. 4) Ζωηρός, ἀνήσυχος, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίῳ Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.): Ἀτζούδαλο παιδί Μεραμβ.

ἀσουμπαλωσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀτσουδαλωσύνη Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦμπαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη.

Ἡ ἐνασχόλησις εἰς τι ἄνευ καθαριότητος καὶ τάξεως: Ν' ἀφήσης τὴν ἀτσουδαλωσύνη καὶ νὰ κάνης τὴ γάθα σου δουλειὰ ὅπως πρέπει.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουρέλιστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλιστὸς <σουραυλίζω.

Ἐκεῖνος κατὰ τὸν γάμον τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγινε χρῆσις μουσικῶν ὀργάνων: Ἀτουδάνιστος καὶ ἀσουρέλιστος.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλιστὸς <σουραυλίζω.

Ἀσουραύλιστος, ὁ ἰδ.: Ἀσουραύλιστη καὶ ἀτουμπάνιστη! (ὑβρις).

ἄδουρὲς ὁ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύπρ. ἀσουρὲς Κρήτ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *azur*.

1) Εἶδος Τουρκικοῦ ἐδέσματος ἐκ σίτου βρασμένου, ζαχαρέως, σταφίδων καὶ καρπῶν Κρήτ. Κύπρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Τὸ φαεῖν ἐν' τέλει αἰδοῦρὲς (κακῶς παρεσκευασμένον) Κύπρ. 2) Μεταφ. ὁ μικρᾶς σωματικῆς ἀντοχῆς ἄνθρωπος Κρήτ. (Σητ.): Αὐτὸ δὲν αἰδοῦρὲ ἐπῆγες νὰ βάλῃς νὰ σοῦ κάμῃ τὴ δουλειὰ σου, ἐσώθηκες! Συνών. χαλβᾶς.

ἀσουρρούπωτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσουρρούπουτα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀσουρρούπωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ, πρὶν βραδυάσῃ ἐνθ' ἄν.: Ἀσουρρούπωτα φτάσαμε ὅς τὸ χωριὸ πολλαχ. Ἄν φάμι ἀσουρρούπουτα θὰ π'νάσουμι τ' νύχτα Ἀράχ. Συνών. ἀμούχρωτα, ἀσκοιτάδιαστα, ἀσκοτείνιαστα, ἀσκοτιδίαστα.

ἀσουρρωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσουρρωσιὰ Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Ἐλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία. Συνών. ἀσουμπαλιά.

ἀσοῦρρωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Χωρὶς νὰ στραγγισθῇ, ἀστραγγίστως.

ἀσοῦρρωτος ἐπίθ. ἀσείρρωτος Κρήτ. Ρόδ. κ.ά. ἀδέ-ρουτους Ἰμβρ. ἀσοῦρρωτος σύνθηθ. ἀσοῦρρωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσοῦρρωτε Τσακων. ἀσοῦρρωτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σοῦρρωτὸς <σοῦρῶνω, παρ' ὃ καὶ σεῖρῶνω.

1) Ὁ μὴ διηθημένος, ἀδιήθητος ἐνθ' ἄν.: Ἀσοῦρρωτο ζουμί. Ἀσοῦρρωτα μακαρόνια - φασόλια - χόρτα κττ. σύνθηθ. Ἀσοῦρρωτα... νερὰ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 91. Συνών. ἄσητε.

β) Ὁ μὴ μεθυσμένος σύνθηθ.: Εἶναι ἀσοῦρρωτος ἀπόψε. Ἀντίθ. σοῦρρωμένος (ἰδ. σοῦρῶνω). 2) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ἀπτύχωτος σύνθηθ.: Ἀσοῦρρωτο φουστάνι. Ἀσοῦρρωτη κάλτσα. Συνών. ἀζάρωτος 1, ἀσοῦφρωτος 1. 3) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀκατάστατος Στερελλ. (Κλών.): Ἀνθρώπους ἀσοῦρρωτους.

ἀσουσσοῦμιαστος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσουσσοῦμιαστους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουσσοῦμιαστὸς <σουσσοῦμιάζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀναγνωρίζεται, ἀγνώριστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσουσσοῦμιαστο τὸν ἔχει ἀκόμα (δὲν τὸν ἀνεγνώρισε) Ἀπύρανθ. Ἀσουσσοῦμιαστος εἶναι καὶ δὲ δορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποιὸν εἶναι (εἰς ποῖαν ἐθνικότητα ἀνήκει) Κρήτ. Πβ. ἀσοῦσσοῦμος.

ἀσοῦσσοῦμος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνασοῦσσοῦμος Κύθηρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσοῦσσοῦμος. Ἰδ. Πουλλολ. στ. 7 (ἔκδ. G Wagner σ. 179) «εἰπέ με, κύκνε ἀσοῦσσοῦμε... τ' ἤθελες εἰς τὸν γάμον;»

Ὁ ἔνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἀποβαλὼν τὰ χαρακτηριστικά του γνωρίσματα καὶ ἀδιάγνωστος καταστάς ἐνθ' ἄν.: Ἀνασοῦσσοῦμος ἄνθρωπος Κύθηρ. Ἀρρώστησα κ' ἐγίνηκα ἀσοῦσσοῦμος Κρήτ. Ἀπουστὰν ἦφαι τὴ βαλοθρὰ ἐοτραβόπηρεν ἡ μούρη μου κ' ἐγίνηκεν ἀσοῦσσοῦμος αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀνέγνωρην καὶ ἀσοῦσσοῦμην κόρην, ἀποσυρμένην Κάμπ. Συνών. ἀγνώριμος 1, ἀγνώριστος 1, ἄγνωρος Α 1.

ἀσοῦφρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσοῦφρωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀδοῦφρωτους Μακεδ..

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σοῦφρωτὸς <σοῦφρῶνω.

1) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ὁ μὴ συνεπτυγμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσοῦφρωτο ροῦχο-φουστάνι σύνθηθ. Ἀσοῦφρωτα μοῦτρα πολλαχ. Ἀσοῦφρωτα χεῖλη Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Στόμαν ἀσοῦφρωτον (φλύαρον) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Βγάλ-λει τ' ἀσοῦφρωτον πουντίζιν τὸ ἀμέτρητα τὴ δέει (τὸ πλήρες χρημάτων) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσοῦρρωτος 2. 2) Μεταφ. ὁ μὴ κλαπεῖς, ὁ μὴ ἀφαιρεθεῖς ἐπιτηδείως σύνθηθ.: Δὲν ἀφίνει τίποτα ἀσοῦφρωτο.

ἄσπα ἢ, Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ.

Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχίφ οὐς. ἄσπα.

1) Χωματώδης κρημνὸς σχηματισμένος ἐκ καθιζήσεως ἢ διαβρώσεως Ἰκαρ. Κάλυμν. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Ρόδ. Σύμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. τῆς Ἀσποῦς Σκῦρ. β) Βραχώδης κρημνὸς Μύκ.: Φρ. Πουλλάτο' τοῦ ἄσπας (ὁ ριψοκίνδυνος).

2) Ἀγρὸς ἀκαλλιέργητος Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἡ Θηραϊκὴ γῆ Θήρ. 4) Ἐρυθρὰ γῆ Κάμπ. [**]

ἄσπαγας ὁ, Κέρκ. ἀσπάγας Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσαν.) ἄσπαγος Κέρκ. ἄσπαος Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

